17/05/2026

Το φως της Αναστάσεως και ο διαρκής πνευματικός αγώνας – Μήνυμα Αιτωλίας και Ακαρνανίας Δαμασκηνού για την Κυριακή του Τυφλού

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας

Στο φως ως το βασικό στοιχείο της αναστάσιμης περιόδου, από το Πάσχα έως την Πεντηκοστή, εστιάζει το μήνυμα του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνού για την Κυριακή του Τυφλού, συνδέοντάς το με το θαύμα της θεραπείας του εκ γενετής τυφλού και τη διαρκή πορεία του ανθρώπου από το σκοτάδι της αμαρτίας προς το φως της ζωής εν Χριστώ.

Ο Σεβασμιώτατος υπογραμμίζει ότι «ἡ Ἐκκλησία ζεῖ μέσα στὸ ἀναστάσιμο Φῶς», ενώ καλεί τους πιστούς να βιώνουν καθημερινά την πνευματική αναγέννηση μέσα από τη μετάνοια, την Εξομολόγηση και τη συμμετοχή στη Θεία Ευχαριστία. Όπως σημειώνει χαρακτηριστικά, «ὁ πνευματικὸς ἀγῶνας τοῦ κάθε Χριστιανοῦ εἶναι διαρκής», όμως διαρκής είναι και η ενίσχυση που προσφέρει η Εκκλησία μέσω των Ιερών Μυστηρίων.

Ιδιαίτερη αναφορά κάνει στη Θεία Λειτουργία και στην «εὐχή τῆς κεφαλοκλισίας», τονίζοντας πως ο άνθρωπος καλείται να σκύβει το κεφάλι «ὄχι ἐξ αἰτίας τοῦ φόβου, ἀλλὰ ἐξ αἰτίας σεβασμοῦ καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Ὕψιστο Θεό». Παράλληλα, επισημαίνει ότι ο Χριστός γνωρίζει «τὶς ἀνάγκες, τοὺς φόβους καὶ τὶς ἀγωνίες μας» και παραμένει ο μόνος ασφαλής «Κυβερνήτης» της ζωής του ανθρώπου.

Κλείνοντας, ο Μητροπολίτης κ. Δαμασκηνός προτρέπει τους πιστούς να εμπιστευθούν ολοκληρωτικά τη ζωή τους στον Χριστό, «τὸν μόνο Κυβερνήτη ποὺ ἔχει τὴ δυνατότητα νὰ μᾶς ὁδηγήσει στὸν ἀσφαλῆ λιμένα τῆς σωτηρίας».

Αναλυτικά το μήνυμα του Μητροπολίτη Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνού για την Κυριακή του Τυφλού:

Ἀγαπητοί μου Πατέρες καί ἀδελφοί,

Παιδιά μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπημένα,

Τὸ φῶς ἀποτελεῖ τὸ βασικὸ στοιχεῖο τῆς περιόδου ἀπὸ τὸ Πάσχα μέχρι τὴν Πεντηκοστή.

Τὴν βραδιὰ τῆς Ἀναστάσεως, κατὰ τὴν στιγμὴ τοῦ «*δεῦτε λάβετε φῶς*», καθὼς ἡ φλόγα ἀπὸ τὴν λαμπάδα τοῦ ἱερέα μεταδόθηκε σὲ ὅλες τὶς ἀναστάσιμες λαμπάδες τῶν πιστῶν, βρεθήκαμε νοερὰ ἔξω ἀπὸ τὸ μνημεῖο τοῦ Ἐσταυρωμένου Ἰησοῦ καὶ γίναμε *μάρτυρες* τοῦ ζωηφόρου Φωτὸς πού, σὲ μιὰ στιγμή, καταύγασε τήν οἰκουμένη.

Ἀλλὰ καὶ στὸ τέλος τῆς Ἀναστάσιμης περιόδου τὸ ἴδιο Φῶς, διάσπαρτο σὲ μικρὲς φλόγες, θὰ ἐμφανιστεῖ πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τῶν Μαθητῶν καὶ θὰ ἀποκαλύψει τὸν φωτισμὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἡ ἡμέρα αὐτὴ ἀποτελεῖ τὸ *γενέθλιον* τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία, ἀπὸ τότε, ἀκτινοβολεῖ ὡς πνευματικὸς φάρος τῆς οἰκουμένης.

Κατὰ τὴν διάρκεια αὐτῶν τῶν πενῆντα ἡμερῶν μετὰ τὸ Πάσχα, ἡ Ἐκκλησία ζεῖ μέσα στὸ ἀναστάσιμο Φῶς. Τὰ ἀναστάσιμα τροπάρια, τὰ λευκὰ ἄμφια τῶν ἱερέων καὶ τὸ χαρμόσυνο κλίμα ὅλων τῶν ἀκολουθιῶν δείχνουν τὴν μετάβαση ἀπὸ τὸ σκοτάδι τῆς λύπης καὶ τοῦ θανάτου στὴν χαρὰ τῆς νέας καὶ αἰώνιας ζωῆς.

Στὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο, αὐτὴ ἡ μετάβαση ἀπὸ τὸ σκοτάδι στὸ φῶς ἀποκαλύπτεται μὲ τρόπο συγκλονιστικὸ στὸ θαῦμα τῆς ἰάσεως τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ. Μόνον ἀμυδρὰ μποροῦμε νὰ συλλάβουμε τὰ συναισθήματα ἑνὸς ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος, ἐνῷ δὲν εἶχε ἀντικρίσει ποτὲ σχήματα καὶ χρώματα, βρίσκεται, ἀπὸ τὴν μία στιγμὴ

στὴν ἄλλη, ἐκστατικὸς θεατὴς καὶ θαυμαστὴς ἑνὸς πρωτοφανέρωτου κόσμου.

Ἀκριβῶς τὴν ἴδια ἐμπειρία, ἡ Ἐκκλησία μᾶς καλεῖ νὰ βιώσουμε σὲ κάθε πτυχὴ τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Βεβαίως, ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ γεγονὸς ποὺ πραγματοποιήθηκε μία φορὰ καὶ ἀπὸ τότε τό φῶς ἀποτελεῖ μιὰ διαρκῆ καὶ μόνιμη πραγματικότητα. Ἐμεῖς, ὅμως, ὡς ἄνθρωποι, παλινδρομοῦμε. Ἂν καὶ ἐξήλθαμε ὁλόφωτοι καὶ ἀναγεννημένοι ἀπὸ τὴν κολυμβήθρα τῆς βαπτίσεώς μας, ἡ βύθιση στὸ σκοτάδι τῶν παθῶν καὶ τῆς ἁμαρτίας ἀποτελεῖ γεγονὸς πού, δυστυχῶς, ἐπαναλαμβάνεται. Οἱ μικρὲς καὶ οἱ μεγάλες πτώσεις ἀποτελοῦν γιὰ τὴν ζωὴ τοῦ καθενὸς ἀπὸ ἐμᾶς καθημερινὴ ἐμπειρία. Γιὰ τὸν λόγο αὐτό, μέσα στὴν Ἐκκλησία, ὑπάρχει διαρκῶς ἡ δυνατότητα μετανοίας, ἀναβαπτίσεως μέσῳ τοῦ μυστηρίου τῆς Ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως καὶ ἐπιστροφῆς στὸν δρόμο ποὺ ὁδηγεῖ στὴν ἐπουράνιο Βασιλεία, ὅπου ἐπισκοπεῖ το φῶς τοῦ προσώπου τοῦ Ἀναστημένου Κυρίου.

Μέχρι τότε, ὁ πνευματικὸς ἀγῶνας τοῦ κάθε Χριστιανοῦ εἶναι διαρκὴς. Διαρκὴς ὅμως εἶναι καὶ ἡ πνευματικὴ τροφοδοσία καὶ ἐνίσχυση τῶν δυνάμεών μας, τὶς ὁποῖες μᾶς παρέχει ἡ Ἐκκλησία μέσῳ τῶν Ἱερῶν Μυστηρίων της καὶ ἰδιαιτέρως μέσῳ τοῦ κορυφαίου Μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας. Διότι, ἀδελφοί μου, τί ἄλλο εἶναι ἡ Θεία Λειτουργία ἀπὸ μία διαρκῆ ἕνωση μὲ τὸ Ἀναστημένο Σῶμα τοῦ Χριστοῦ καὶ μία διαρκῆ συμμετοχή μας στὴν αἰώνια ζωὴ καὶ τὸ ἀδαπάνητο Φῶς ποὺ ἔφερε στοὺς ἀνθρώπους ἡ Ἀνάστασή Του;

Ἰδιαιτέρως, ὅσο πλησιάζει ἡ στιγμὴ τῆς ἑνώσεως μαζὶ Του μέσῳ τῆς Θείας Κοινωνίας, καὶ ἐνῷ ἔχουμε ἀπευθύνει πρὸς τὸν Θεὸ Πατέρα τὴν προσευχὴ πού ὁ Χριστὸς μᾶς δίδαξε λέξη πρὸς λέξη, τὸ «*Πάτερ ἡμῶν*», ὁ ἱερέας μᾶς καλεῖ νὰ σκύψουμε τὸ κεφάλι μπροστὰ στὸν Θεὸ καὶ Δεσπότη τῆς ζωῆς μας. Ἀκριβῶς γιὰ τὸν λόγο αὐτό, ἡ τελευταία δέηση πρὶν τὴν Θεία Κοινωνία ὀνομάζεται «*εὐχή της κεφαλοκλισίας*», δηλαδὴ εὐχὴ ποὺ μᾶς καλεῖ ὅλους νὰ κλίνουμε τὴν κεφαλὴ ὡς ἔνδειξη ἀπέραντου σεβασμοῦ καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς Ἐκεῖνον, ποὺ σὲ λίγο θὰ μᾶς χαρίσει τὸ ἴδιο Του τὸ Σῶμα καὶ τὸ ἴδιο Του τὸ Αἷμα.

«*Σὲ εὐχαριστοῦμε, ἀόρατε Βασιλέα*», προσεύχεται ὁ ἱερέας, «*ἐσὺ ὁ Ὁποῖος, μὲ τὴν ἀμέτρητη δύναμή σου δημιούργησες τὰ πάντα καὶ μὲ τὸ πλῆθος τῆς ἀγάπης σου τὰ ἔφερες ὅλα ἀπὸ τὴν ἀνυπαρξία στὴν ὕπαρξη. Ἐσὺ λοιπόν, Δέσποτα, ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ἐπίβλεψε τὴν ματιὰ πρός αὐτούς, ποὺ τώρα ἔχουν κλίνει τήν κεφαλή τους· γιατὶ δὲν ἔσκυψαν σὲ ἄνθρωπο, ἀλλὰ σὲ σένα τὸν μεγάλο Θεό. Ἐσὺ λοιπόν, Δέσποτα, ὅλους ἐμᾶς τώρα βοήθησέ μας στὸ καλό, σύμφωνα μὲ ὅ,τι ὁ καθένας ἔχει ἀνάγκη· συνταξίδεψε μαζὶ μ᾽ ἐκείνους ποὺ ταξιδεύουν στὴν θάλασσα· συνοδοιπόρησε μ᾽ ἐκείνους ποὺ περπατᾶνε στὴν στεριὰ· θεράπευσε τοὺς ἀρρώστους, ἐσὺ ποὺ εἶσαι ὁ ἰατρὸς τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων μας*».

«*Ὅλα αὐτὰ θὰ συμβοῦν μὲ τὴν χάρη, τὴν εὐσπλαχνία καὶ τὴν φιλανθρωπία τοῦ μονογενοῦς σου Υἱοῦ, ποὺ μαζὶ του συνδοξάζεσαι, καὶ μὲ τὸ πανάγιο καὶ ἀγαθὸ καὶ ζωοποιό σου Πνεῦμα, τώρα καὶ πάντα καὶ στούς ἀτελεύτητους αἰῶνες*

».

Εἶναι τώρα ἡ στιγμή, κατὰ τὴν ὁποία ἀναγνωρίζουμε πώς, ὅ,τι ὑπάρχει ὁρατὸ καὶ ἀόρατο ὀφείλει τὴν ὕπαρξή του στὸν ἐπουράνιο Βασιλέα καὶ Δημιουργό, ὁ Ὁποῖος, *ἐκ τοῦ μή ὄντως*, δημιούργησε τὴν ζωή. Κάθε μας σκέψη, κάθε μας πράξη, κάθε μας ἀνάγκη καὶ δυνατότητα, κάθε μας ἀδυναμία καὶ χάρισμα, ἀκόμη καὶ τὸ τελευταῖο κύτταρο τοῦ σώματός μας, βρίσκονται κάτω ἀπὸ τὴν ματιά Του καὶ μέσα στὴν ἀγάπη Του. Πρὸς Αὐτὸν καὶ μόνον ἐπιτρέπεται ὁ ἄνθρωπος νὰ σκύβει τὸ κεφάλι. Ὄχι ἐξ αἰτίας τοῦ φόβου ποὺ κάνει συνήθως τοὺς ἀνθρώπους νὰ προσκυνοῦν ἄλλους ἀνθρώπους, ἀλλὰ ἐξ αἰτίας σεβασμοῦ καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Ὕψιστο Θεό, ὁ Ὁποῖος ἦρθε στὴ γῆ γιὰ χάρη μας.

Ὁ κάθε ἄνθρωπος ἔχει νὰ δώσει τὸν δικό του ἀγῶνα,νὰ παλέψει μὲ τὰ ἰδιαίτερα πάθη καὶ τὶς ἀδυναμίες του. Ὁ κάθε ἄνθρωπος ἀντιμετωπίζει στὴν ζωὴ τὸν δικό του Γολγοθᾶ. Γιὰ ὅλες αὐτὲς τὶς καταστάσεις, ὅμως, *ἕνα* εἶναι τὸ κοινὸ φάρμακο: Τὰ ἁγιασμένα Τίμια Δῶρα, πού, αὐτὴ τὴν στιγμή, βρίσκονται πάνω στὴν Ἁγία Τράπεζα. Αὐτόν, ὁ Ὁποῖος τὰ ἐξαγίασε, τὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστὸ ἱκετεύουμε, Αὐτὸν ἐμπιστευόμαστε καί παρακαλοῦμε, ὥστε, τὴν κάθε περίσταση τῆς ζωῆς μας, τὸ κάθε τί ποὺ μᾶς συμβαίνει, ἀκόμη καὶ ὅσα μᾶς φοβίζουν, μᾶς πανικοβάλλουν ἢ μᾶς φέρνουν σὲ ἀμηχανία, νὰ τὰ ὁδηγεῖ πάντα σὲ καλό.

Τὸ βλέπουμε καὶ τὸ ὁμολογοῦμε: οἱ δυσκολίες τῆς ζωῆς καὶ τὰ ἀπρόοπτα ἀνατρέπουν συχνὰ τοὺς σχεδιασμούς μας καὶ ὑπερβαίνουν τὶς δυνάμεις μας. Γι΄ αὐτὸ καὶ τώρα, μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι, καλοῦμε τὸν Θεὸ Πατέρα νὰ γίνει ὁ συμπαραστάτης μας σὲ κάθε προσπάθεια, ὁ γιατρός μας σὲ κάθε ἀσθένεια καὶ ὁ συνοδοιπόρος μας σὲ κάθε διαδρομή.

Ἀδελφοί μου,

Σὲ λίγο θὰ βρεθοῦμε ὅλοι μπροστὰ στὸ κοινὸ ποτήριο, ὅμως οἱ ἀνάγκες τοῦ καθενὸς, οἱ ἀγωνίες καὶ οἱ φόβοι εἶναι ἰδιαίτεροι. Αὐτὸς ποὺ διατίθεται πρὸς ὅλους, γίνεται, συγχρόνως, καὶ ὁ προσωπικὸς Φίλος καὶ Σωτῆρας τοῦ καθενός. Σὲ ἄλλον, μετατρέπεται σὲ ἀκτίνα φωτὸς ποὺ τὸν συναντᾶ στὸ ἀπόλυτο σκοτάδι τῆς ἀπελπισίας, ὅπως συνέβη σήμερα μὲ τὸν τυφλὸ τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς. Σὲ ἄλλον, μετατρέπεται σὲ ἐλευθερωτὴ ἀπὸ τά φρικτὰ πάθη ποὺ δηλητηριάζουν τὴν ψυχή, ὅπως ὑπῆρξε ἐλευθερωτὴς τοῦ Παύλου καὶ τοῦ Σίλα, ὅταν βρέθηκαν στὴν φυλακή, σύμφωνα μὲ τὴν σημερινὴ Ἀποστολικὴ περικοπή.

Ἂς μὴν ἔχουμε καμία ἀμφιβολία: Ὁ Χριστὸς γνωρίζει τὶς ἀνάγκες μας τοὺς φόβους καὶ τὶς ἀγωνίες μας, γνωρίζει, ὅμως, καὶ τὸν ἰδιαίτερο δρόμο ποὺ πρέπει νὰ βαδίσει ὁ καθένας ἀπὸ ἐμᾶς, προκειμένου νὰ βρεῖ τὴν χαρὰ καὶ τὴν γαλήνη. Ἂς Τὸν ἀναζητοῦμε διαρκῶς, ἂς ἐμπιστευτοῦμε στὴν ἀγάπη Του ὅλους τοὺς σχεδιασμοὺς

καὶ ὁλόκληρη τὴν ὕπαρξή μας, ἂς Τοῦ παραδώσουμε τὸ *πηδάλιο* τῆς ζωῆς μας καὶ ἂς εἴμαστε βέβαιοι πὼς εἶναι ὁ μόνος Κυβερνήτης ποὺ ἔχει τὴν δυνατότητα νὰ μᾶς ὁδηγήσει στὸν ἀσφαλῆ λιμένα τῆς σωτηρίας. Ἀμήν.

Μὲ ὅλη μου τὴν πατρικὴ ἀγάπη,

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

+ Ο ΑΙΤΩΛΙΑΣ ΚΑΙ ΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ